

РЕШЕНИЕ

№ 18119

гр. София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12479** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203–чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на З. Р. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат Е. С. Е., САК, със съдебен адрес: [населено място], пл. „С.“ № 8, вх. В, ап. 14 против Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи /ГДБОП-МВР/, [населено място], [улица], представлявана от Директор на ГДБОП Главен комисар Я. С., с която е предявен иск за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 8 000.00 лв. /хиляда лева/, претърпени от незаконосъобразен административен акт – Заповед за задържане Рег. № 123113з-9/27.06.2018 г., издадена от З. Ц. Ч., инспектор в Териториален сектор „Борба с организираната престъпност“ – [населено място] при ГДБОП-МВР, отменена с влязло в сила Решение № 1140/19.09.2019 г., постановено по административно дело № 2954/2019 г. по описа на Районен съд – [населено място], влязло в сила на 27.12.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума за период три години преди датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. В съдебно заседание, ищецът редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат Е., която моли съда да уважи предявената искова претенция като основателна и доказана. Претендира сторените по делото разноски съгласно представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът – Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи, в депозирания отговор по предявения иск от 18.02.2025г., счита същият за неоснователен и недоказан. Релевира доводи, че не са налице всички елементи на фактическия

състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по отношение на претендираната от ищцата сума за твърдените от нея причинени неимуществени вреди вследствие на незаконното и задържане на 27.06.2018 г. Подробни съображения в тази насока излага в депозирания отговор по исковата молба. В съдебно заседание ответникът, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Б., който се оспорва исковата молба и от съда се иска да отхвърли същата като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор В., който излага становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, като при условията на алтернативност при уважаване на исковата претенция, моли съда да редуцира размера на претендираното обезщетение за причинени неимуществени вреди.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От фактическа страна с оглед приетите по делото писмени доказателства се установява, че на 27.06.2018 г., в 18:30 часа, в [населено място], обл. Б., З. Р. Н. е задържана за 24 часа на основание Заповед за задържане на лице с рег. № 123113з-9/27.06.2018г., издадена от З. Ц. Ч., инспектор в Териториален сектор „Борба с организираната престъпност“ – [населено място] при ГДБОП-МВР, на основание чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР – за това, че е заподозряна в осъществяване на връзка между един от доставчиците на наркотични вещества с други от членовете на организирана престъпна група, извършваща разпространение на наркотични вещества по повод, на което е образувано Досъдебно производство № 91/2018 г. по описа на ГДБОП – МВР за престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК. В представената заповед е отразена датата на нейното издаване – 27.06.2018 г., 18:30 часа и освобождаването на ищцата на 28.06.2018 г. в 16:05 часа. Не се твърди, а и не е спорно между страните, че заповедта за задържане да е оспорена/отменена по реда на АПК с Решение № 1140/19.09.2019 г., постановено по административно дело № 2954/2019 г. по описа на Районен съд – [населено място], влязло в законна сила на 27.12.2019 г. /л.12, л.35-37/.

От страна на ищцата се твърди, че в резултат на незаконосъобразното и задържане и наложената и с издадената заповед мярка, същата е изпаднала в стресово състояние, изпитала е чувство на страх, физически и психологически стрес, безпокойство, представляващи негативни последици, които ищцата продължава да изпитва и към настоящия момент. Акцентираща, че задържането е осъществено пред нейната майка и шестгодишното и дете, провокирало у нея чувство на безсилие, тревога и дискомфорт. Наред с това посочва, че независимо от заявеното от нея желание да ползва адвокатска защита към момента на задържането, същата е били лишена от това по независещи от нея причини. Ищцата не е имала възможност да се обади за съдействие на свой близък, тъй като нейната майка и малолетното и дете също са били задържани в сградата на РУ – „П.“. От страна на майката на ищцата Р. Г. Н. е предявена искова претенция срещу ГДБОП и ОД МВР – [населено място] за причинени неимуществени вреди вследствие на задържането и в сградата на РУ – „П.“. Присъдени са

С Решение № 2741/24.04.2024 г., постановено по административно дело № 6041/2023 г. по описа на АССГ, ГДБОП и ОД МВР – [населено място] са осъдени да заплатят на Р. Г. Н. обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразни действия по нейното задържане в размер на 1 000.00 лв., ведно със законната лихва от 26.06.2020 г. /период три години преди датата на завеждане на исковата молба – 26.06.2023 г./, като исковата претенция за сумата над 1 000.00 лв. до претендирания размер от 5 000.00 лв. е отхвърлена като неоснователна и недоказана /л.43-52/. С Решение № 1278/12.02.2025 г., постановено по административно дело №

8410/2024 г. по описа на Върховен административен съд на Република България /ВАС на РБ/, решението на АССГ е отменено в частта, с която е отхвърлен искът на Р. Г. Н. против ОД МВР - Б. и ГДБОП за солидарно заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата в период от 3 години преди завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на главницата, над присъдения размер от 1 000.00 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.06.2020г. до предявения размер от 2 000.00 лв., като вместо него е постановено: ОСЪЖДА ОД МВР - Б. и ГДБОП да заплатят солидарно на Р. Г. Н. обезщетение в размер на 1 000.00 лв. /хиляда лева/, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.06.2020 г. за причинени неимуществени вреди допълнително над присъдения размер. Решение № 1278/12.02.2025 г., постановено по административно дело № 8410/2024 г. е влязло в законна сила на 12.02.2025 г. В останалата част решението на АССГ е оставено в сила.

С Решение № 2158/01.04.2020 г., постановено по административно дело № 5600/2020 г. по описа на АССГ, е уважена предявена искова претенция от Р. С. Г., чрез майка си и нейн законен представител З. Н. срещу ГДБОП и ОД МВР – [населено място], като е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 000.00 лв. /хиляда лева/, ведно със обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 27.06.2018 г. до окончателното изплащане на сумата. С Решение № 355/18.01.2022 г., постановено по административно дело № 7087/2021 г. по описа на ВАС на РБ, решението на АССГ е обезсилено в частта, с която ОД МВР – [населено място] е осъдена да заплати солидарно с ГДБОП обезщетение за претърпени неимуществени вреди на малолетната Р. С. Г., действаща чрез майка си и нейн законен представител З. Н.. Решението на АССГ е отменено в частта, в която е отхвърлен предявеният иск от Р. С. Г., действаща чрез майка си и нейн законен представител З. Н. срещу ГДБОП за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили като последица от неправомерни фактически действия, извършени спрямо нея на 27.06.2018 г. за сумата над присъденото такова в размер на 1 000.00 лв. /хиляда лева/ до сумата от 4 000.00 лв. /четири хиляди лева/, ведно с обезщетение за забава, считано от посочената дата, като вместо него е поставено – Осъжда ГДБОП при МВР да заплати на Р. С. Г., действаща чрез майка си и нейн законен представител З. Н. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, настъпили като последица от неправомерни фактически действия, осъществени спрямо нея на 27.06.2018 г. за сумата над присъденото такова в размер на 1 000.00 лв. /хиляда лева/ до сумата от 4 000.00 /четири хиляди лева/, ведно с обезщетение за забава, считано от 27.06.2018 г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетението. В останалата част решението на АССГ е оставено в сила. Решение № 355/18.01.2022 г., постановено по административно дело № 7087/2021 г. по описа на ВАС на РБ е влязло в законна сила на 18.01.2022 г. /л.38-42/.

По делото освен гореописаните съдебни решения и заповед за задържане във връзка с изложените от ищцата твърдения са представени следните доказателства: Книга за пропускателния режим на пост № 1 в РУ – П., започнат на 27.04.2017 г., Протокол за полицейски обиск на лице от 27.06.2018 г., Декларация от 27.06.2018 г., подписана от З. Р. Н., Талон № 7724 за медицински преглед за установяване на здравен статус на задържано лице по чл. 63 от ЗМВР, издаден на З. Р. Н., Декларация по чл.30, ал. 3 от Закон за правната помощ, Протокол за претърсване и изземване в неотложни случаи с последващо съдебно оспорване от 27.06.2018 г., Протокол за обиск и изземване с разрешение на съдия, Заповед за конвоиране на лице от 28.06.2018 г., Решение №156/05.02.2019 г., постановено по административно дело № 1834/2018 г. по описа на Административен съд – [населено място], Решение № 10339/04.07.2019 г., постановено по административно дело № 4171/2019 г. по описа на ВАС /л.12-52/.

От страна на ответника в съдебното производство във връзка с дадените указания от съда не са представени доказателства във връзка с изложеното от него в отговора по исковата молба.

По делото във връзка с изложените в исковата молба твърдения, по искане на ищеца бяха допуснати до разпит двама свидетели: Р. Г. Н. и С. Р. П..

Свидетелят Н. заяви, че е майка на ищцата, както и че е предявила иск срещу ГДБОП, образувано е дело, като и е присъдено обезщетение. Заявява, че е си спомня случая, на 27.06.2018 г. свидетелката, заедно с ищцата и внучка и били на почивка в [населено място]. По време на разходка свидетелката, ищцата и внучка и преминали покрай сградата на районното управление в [населено място], като от страна на полицейските органи са им поискани документите за самоличност. Същите били проверени и след което са им върнати от полицейските органи. Свидетелката, ищцата и внучка и си тръгнали, но в този момент били повикани от полицаи да се върнат. След връщането им документите им за самоличност били иззети, включително мобилните им апарати и трите били вкарани в полицейското управление. Там престояли с часове, без да бъдат уведомени за причината за задържането. Били уведомени, че ще дойдат още колеги на полицейските органи. Чакали дълго време, като дошли други полицейски органи, които изкарали ищцата от стаята. След известен интервал от време свидетелката и нейната внучка били изведени в коридора. Било заявено свидетелката и детето да си тръгнат пеша към наетата от тях квартира в [населено място], а ищцата била качена в полицейски автомобил и откарана в квартирата. Допълва, че тя и детето били изчакани пред квартирата от полицейските власти. Полицейските власти взели от тях ключовете за наетата квартира, като заявили на свидетелката, че ищцата ще бъде откарана в [населено място]. Заявява, че ищцата била много притеснена, предвид, че детето и станало пряк свидетел на случващото се, както и заради това, че не е знаела причината, поради която е задържана. Свидетелката допълва, че не им е бил предоставен мобилен апарат, за да могат да се обаждат на техни близки или на адвокат, отделно нямали и финансови средства. Останали сами. На по-късен етап свидетелката била уведомена от по-голямата и дъщеря, че ищцата е задържана, като на следващия ден ще бъде освободена и че ще дойде да прибере свидетелката и детето от [населено място]. На следващия ден ищцата била освободена, а синът на голямата дъщеря на свидетелката прибрал нея и детето от [населено място]. Посочва, че ищцата се чувствала много зле от случилото се, детето и също имало проблеми от случката. Ищцата била много уплашена, случилото и се отразило зле на психиката, имала притеснения, защото в ситуацията попаднали и свидетелката и малолетното и дете. Допълва и, че към настоящия момент дъщеря и изпитва притеснения и се чувства зле психически от случилото се, както и че това довело до промени в начина им на живот. Заявява, че ищцата е оспорила по съдебен ред заповедта за нейното задържане, която била отменена от Съда. До момента на отмяната, ищцата била много напрегната, състоянието на нейното дете също било зле, то плачело постоянно през нощта. Допълва, че никой от полицейските служители, отвели ги в районното управление им се е представил. Посочва, че ищцата не е посещавала психолог, но е водила детето на такъв, както и че тя работи и отглежда детето си сама.

Свидетелят П. заяви, че е наясно със случилото се. Тя е сестра на ищцата. Посочва, че е видяла ищцата, когато е била конвоирана за извършване на обиск на адрес: [населено място],[жк], бл. 36. По време на извършване на обиска не е била допусната, стояла е пред входа на блока. От страна на полицейските органи, осъществили обиска не са посочени причини защо се извършва. След това ищцата била закарана до районното управление и на другия ден била освободена. Посочва, че след освобождаването на ищцата същата била много притеснена и уплашена, не е била наясно какво се случва, изпитвала силен стрес, постоянно е плакала. След случилото се не е имала промяна в психическото и емоционалното и състояние. Имало моменти, в които отказвала да се

храни, отказвала да излиза, изпитвала неудобство от майка и и дъщеря и заради случката. Имало моменти, в които дори не е могла да спи, изпаднала в депресия. Допълва, че ищцата е водила детето си на психолог след случилото се през 2018 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е процесуално допустим. Следва да бъде разгледан по същество, като подсъден на Административен съд София - град, на основание чл. 128, ал.1, т. 5 от АПК, предвид, че се претендират вреди в резултат на незаконосъобразен индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал. 1 от АПК, отменена с влязло в сила съдебно решение Заповед за задържане Рег. № 123113з-9/27.06.2018 г., издадена от З. Ц. Ч., инспектор в Териториален сектор „Борба с организираната престъпност“ – [населено място] при ГДБОП-МВР.

Искът е предявен срещу надлежния ответник, съгласно чл. 205 от АПК, ГДБОП-МВР – юридическо лице на бюджетна издръжка, към чиято административна структура принадлежи органа, издал незаконосъобразната заповед, от която се претендират вредите.

След преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира иска за частично основателен и доказан.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Според разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под „вред“ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под “пряка и непосредствена” - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразно издадена заповед, която е отменена с влязло в сила съдебно решение. Следователно ищцата е доказала наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Видно от съобразителната част на решението, заповедта е отменена, поради нарушение на материалния закон и несъответствие с целта му, както и поради не спазване на установената в закона форма, респективно поради недоказване на фактическите предпоставки за нейното издаване. Безспорно е прието, че соченето на данни за извършено престъпление, не покрива критериите по чл. 74, ал. 2 вр. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за необходимото съдържание на отменената заповед. С оглед доказателствата по делото, представени от ответника и хронологията по случая, е направен извод, че упражненото от полицейския орган правомощие сочи на използване на нормативно регламентирана възможност за налагане на административна принуда с цел, различна от законоустановената. Акцентирано е, че целта на чл. 72, ал. 1,

т. 1 от ЗМВР е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността на лицето, което има вероятност да е извършило престъпление да се укрие и спрямо него да не може да бъде извършено наказателно преследване. Прието е, че в процесния случай липсват безспорни и категорични доказателства лицето да е възпрепятствало действията на полицейските органи, което да налага ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни наказателно – следствени мероприятия. Задържането на лицето е осъществено в момент, в който то, неговото дете и майка му са били на почивка, като в този момент от негова страна не е извършвано престъпление или друго противообществено деяние, не е имало опасност от извършването на такова, за да бъде предотвратено или да бъде осуетена възможността му да се укрие. В заключение е направен извод, че в процесния случай неоправдано и в нарушение на материалноправните предпоставки на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е приложена процесната ПАМ. Прието е, че от страна на административния орган е извършено нарушение на принципа на съразмерност, уреден в нормата на чл. 6 от АПК, тъй като е засегнал права и законни интереси на граждани в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за което се издава административния акт. При тези мотиви и липса на доказателства, представени от ответника по делото, заповедта за задържане е отменена като незаконосъобразна /л.35-37/. В резултат от незаконосъобразно проведеното административно производство, приключило с издаването на отменената Заповед за задържане Рег. № 123113з-9/27.06.2018 г., издадена от З. Ц. Ч., инспектор в Териториален сектор „Борба с организираната престъпност“ – [населено място] при ГДБОП-МВР, безспорно от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че за ищцата са настъпили значителни неудобства, изразяващи се в психологически вреди, предвид събраните по делото гласни доказателства, и представени съдебни решения, с които са уважени частично предявени искове за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди на майката и дъщерята на ищцата. Безспорно се установява, че действително лицето е претърпяло твърдените вреди с неимуществен характер с оглед установеното по делото нейно емоционално състояние – тревога, притеснение, стрес, изтощение, депресия, неудобство – показания на свидетелите, ценени в съвкупност вследствие от отменената като незаконосъобразна Заповед за задържане Рег. № 123113з-9/27.06.2018 г., издадена от З. Ц. Ч., инспектор в Териториален сектор „Борба с организираната престъпност“ – [населено място] при ГДБОП-МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на § 1 от заключителните разпоредби на ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В случая е приложим чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, съгласно който обезщетение за неимуществени вреди се определя по справедливост. В тази връзка, съдът съобразява съдебната практика при приложение на разпоредбата, според която обезщетението се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай, според характера и степента на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последиците за психичното здраве на ищцата, продължителността и степента на интензитет, възрастта на ищцата, общественото и социалното му положение, въздействието на нейните близки, присъствали на случилото се. Обезщетението за неимуществени вреди в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността. Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да служат още икономическият растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, както и обстоятелството, че осъждането само по себе си също има ефект на репарация. От друга страна размерът на обезщетението, обаче не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия. От значение е и създаденият от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи /напр. решение по административно дело № 6988/2015г. по описа на ВАС/, тъй като в сферата на нематериалните ценности равенството в обществото намира най-чист израз, а „справедливостта“ до голяма степен е изпълнена с морално съдържание и отразява обществената оценка на засегнатите нематериални вреди. Предвид посочената правна норма, съдът, като отчита причинените на ищца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че по справедливост му се дължи обезщетение

в размер до 2 200.00 лв. и като такава следва да се уважи. Искът за неимуществени вреди следва да се отхвърли за сумата над 2200.00 лв. до претендиания размер 8 000.00 лв.

Съдът намира, че в случая е доказана и акцесорната претенция за лихви на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата в размер на 2 200.00 лв. С исковата молба се претендира законната лихва върху сумата от 8 000.00 лв. в период от три години преди датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Исковата молба е депозирана на 12.12.2024 г., съответно лихвата се претендира от 12.12. 2021 г., от която дата и следва да се присъди, след като така е предявена претенцията.

При този изход на спора на ищеца се дължат сторените по делото разноски. С оглед на гореизложеното, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 10 лева държавна такса и адвокатско възнаграждение от 82.50 лева, съразмерно уважената част от иска. Възражението за прекомерност е неоснователно, предвид фактическата и правна сложност по делото е извършените процесуални действия. Общо на ищеца се дължат 92.50 лева.

Ответникът има право на юрисконсултско възнаграждение в размер на 27.50 лева, съобразно отхвърлената част от иска.

На ищеца по компенсация следва да се присъдят 65.00 лева разноски.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, Административен съд София – град.

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА по иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи, [населено място], [улица] да заплати на З. Р. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 2 200.00 лв. /две хиляди и двеста лева/ от отменена като незаконосъобразна Заповед за задържане Рег. № 123113з-9/27.06.2018 г., издадена от З. Ц. Ч., инспектор в Териториален сектор „Борба с организираната престъпност“ – [населено място] при ГДБОП-МВР, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 12.12. 2021 г. до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата над 2 200.00 лв. до претендиания размер от 8 000.00 лв.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ към Министерство на вътрешните работи, [населено място], [улица] да заплати на З. Р. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] съдебно-деловодни разноски, в това число и адвокатско възнаграждение в размер на 65.00 лв. /шестдесет и пет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: